୨୯-୯-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମର ପାଠପଢାର ସବୁକିଛି ଯୋଗ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି କାରଣ ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଥାଏ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:-କେତେକ ସନ୍ତାନ ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ସାରିବା ପରେ ପୁଣି ହାତ ଛାଡ଼ି ଦେଉଛନ୍ତି, ଏହାର କାରଣ କ'ଣ ?

ଉ□ର:- (୧) ବାବାଙ୍କୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନ ଚିହ୍ନିପାରିବା କାରଣରୁ ବା ପୁରା ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ନ ହେବା କାରଣରୁ ୮-୧୦ ବର୍ଷ ପରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ଛାଡପତ୍ର ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି ବା ହାତ ଛାଡ଼ି ଦେଉଛନ୍ତି । ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ପଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଉଛି । (୨) କୁଦୃଷ୍ଟି ରହିବା ଦ୍ୱାରା ମାୟାର ଗ୍ରହଚାରୀ ଆସିଯାଉଛି, ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ତଳ ଉପର ହେଉଛି ସେଥିପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପାଠପଢା ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଉଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଆମେ ସବୁ ହେଉଛୁ ଆତ୍ମିକ ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ, ଏହାଙ୍କୁ ବାପଦାଦା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ତୁମପରି ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କର ରଥ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଦରକାର ନା ସେଥିପାଇଁ ଯେମିତି ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଶରୀର ମିଳିଛି କର୍ମ କରିବା ପାଇଁ, ସେହିପରି ଇଏ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କର ରଥ କାହିଁକିନା ଏହା କର୍ମକ୍ଷେତ୍ର ଅଟେ ଯେଉଁଠି କର୍ମ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତାହା ହେଉଛି ଘର ଯେଉଁଠି ଆତ୍ମାମାନେ ରହୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି ଆମର ଘର ଶାନ୍ତିଧାମ, ସେଠାରେ ଏହି ଖେଳ ହେଉନାହିଁ । ସେଠାରେ ବତୀ ଆଦି କିଛି ନାହିଁ, କେବଳ ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ରହୁଛନ୍ତି । ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି— ଏହା ବେହଦର ଡ୍ରାମା । ଯେଉଁ ଅଭିନେତା ମାନେ ଅଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଅଭିନୟକୁ ଆରମ୍ଭରୁ ନେଇ ଅନ୍ତିମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମଅନୁସାରେ ଜାଣିଛ । ଏଠାରେ କୌଣସି ସାଧୁ- ସନ୍ଥ ଆଦି ବୁଝାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଏଠାରେ ଆମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ବସିଛୁ, ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ, ଆତ୍ମାକୁ ନିଶ୍ଚୟ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଏଠାରେ ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ, ତା ନୁହେଁ । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହେଉଛି । ପା□ ତ□୍ୱ ସ□୍ୱପ୍ରଧାନ ହେଲେ ହିଁ ଶରୀର ପବିତ୍ର ହେବ । ଏବେ ତୁମ ଆତ୍ମା ପରୁଷାର୍ଥ କରି ପବିତ୍ର ହେଉଛି । ସେଠାରେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ପବିତ୍ର ରହିଥାଏ । ଏଠାରେ ତାହା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ପୁରୁଣା ଶରୀର ଛାଡ଼ିଥାଏ, ପୁଣି ନୂଆ ତ□୍ୱରେ ନୂଆ ଶରୀର ହେବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମର ଆତ୍ମା ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ନା ନାହିଁ ? ଏକଥା ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜକୁ ପଚାରିବା ଉଚିତ୍ । ପାଠପଢାର ସମସ୍ତ ଆଧାର ହେଉଛି ଯୋଗ । ପାଠପଢା ତ' ହେଉଛି ସହଜ, ତୁମେ ବୁଝିଯାଇଛ ଯେ ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି, ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା । ଏହା ଗୁପ୍ତ ଅଟେ । ଏହାକୁ ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଇଏ ବହୁତ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହୁଛନ୍ତି, ଅଥବା କମ୍ ହଁ, ଜ୍ଞାନ ନିମନ୍ତେ କହିପାରିବ ଯେ ଇଏ ଜ୍ଞାନରେ ବହୁତ ତୀକ୍ଷଣ ଅଛନ୍ତି । ଯୋଗ ତ ଗୁପ୍ତ, ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ମୁଖ ଦ୍ୱାରା କୁହାଯାଇଥାଏ । ୟାଦ ତ ହେଉଛି ଅଜପାଜପ । ଜପ ଅକ୍ଷର ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର, ଜପ ଅର୍ଥାତ୍ କାହାର ନାମକୁ ଜପିବା । ଏଠାରେ ତ' ଆତ୍ମାକୁ ନିଜ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପବିତ୍ର ହୋଇ ମୁକ୍ତିଧାମ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଯାଇ ପହ□୍ୱବୁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଡ୍ରାମାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ । ମୁକ୍ତିର ଅର୍ଥ ହେଉଛି— ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା । ତୁମେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଯାଇ ପୁଣି ସୁଖଧାମକୁ ଆସିବ । ଯିଏ ପବିତ୍ର ହେବେ ସିଏ ସୁଖ ଭୋଗ କରିବେ । ଅପବିତ୍ର ମନୁଷ୍ୟ ତାଙ୍କର ସେବା କରିବେ । ପବିତ୍ରତାର ମହିମା ରହିଛି, ଏଥିରେ ହିଁ ମେହନତ (ପରିଶ୍ରମ) କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଆଖି ବହୁତ ଧୋକା ଦେଇଥାଏ, ଅଧୋଗତି ହୋଇଥାଏ । ଉନ୍ନତି ଅବନତି ମଧ୍ୟ ଦେଇ ଗତି କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ଦଶା ଖରାପ ହୋଇଯାଉଛି । ଯଦିଓ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇପାରିବେ । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ମାତାଗୁରୁ ଦରକାର କାହିଁକିନା ଏବେ

ମାତା ଗୁରୁଙ୍କର ପରମ୍ପରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ଆଗରୁ ପିତା ଗୁରୁଙ୍କର ପରମ୍ପରା ଥିଲା । ଏବେ ପ୍ରଥମେ କଳସ ମାତାମାନଙ୍କୁ ମିଳୁଛି । ଅଧିକାଂଶ ମାତାମାନେ ଅଛନ୍ତି, କୁମାରୀମାନେ ପବିତ୍ରତାର ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧୁଛନ୍ତି । ଭଗବାନ କହୁଛନ୍ତି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ, ଏହା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କର । ରକ୍ଷାବନ୍ଧନ ପବିତ୍ରତାର ଚିହ୍ନ ଅଟେ, ସେମାନେ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ତ ହେଉନାହାଁନ୍ତି । ସେ ସବୁ ହେଲା ଲୋକଦେଖାଣିଆ ରାକ୍ଷୀ, ପବିତ୍ର କରାଇବା ପାଇଁ କେହି ହେଲେ ନାହାଁନ୍ତି । ଏଥିରେ ତ' ଜ୍ଞାନ ଦରକାର । ଏବେ ତୁମେ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧୁଛ । ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛ । ଏହି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ଶିଖମାନଙ୍କର ଚିହ୍ନ କଙ୍କଣ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ତ ହେଉନାହାଁନ୍ତି । ପତିତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରାଉଥିବା, ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ହେଲେ ଜଣେ, ସେ ମଧ୍ୟ ଦେହଧାରୀ ନୁହଁନ୍ତି । ପାଣିର ଗଙ୍ଗା ତ' ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଦେଖିହୁଏ । ବାବା ଯିଏକି ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଦେଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାକୁ କେହି ବି ଦେଖିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ତାହା କେଉଁ ପ୍ରକାର ଜିନିଷ । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆମ ଶରୀରରେ ଆତ୍ମା ଅଛି,ତାକୁ ଦେଖିଛ ? କହିବେ ନା । ସବୁ ଜିନିଷ ଯାହାର ନାମ ରହିଛି ତାହା ନିଶ୍ଚିତ ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ଆତ୍ମାର ମଧ୍ୟ ନାମ ରହିଛି । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଭୃକୁଟୀ ମଧ୍ୟରେ ଚମକୁଛି ଅଜବ ତାରକା । କିନ୍ତୁ ତାହା ଦେଖାଯାଏନାହିଁ । ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେ ଦେଖାଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଦେଖିଥାନ୍ତି । ଯଦିଓ ଲିଙ୍ଗକୁ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାହା କୌଣସି ଯଥାର୍ଥ ରୂପେ ତ ନୁହେଁ ନା । ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, ପରମାତ୍ମା କିଏ କିପରି ? ଏକଥା କେହି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ତ ବହୁତ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ । ଦେଖି ହୁଏନାହିଁ । ନା ଆତ୍ମାକୁ, ନା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଦେଖିପାରିବ, ନା ଜାଣିପାରିବ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମର ବାବା ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହି ଶରୀରର ନିଜସ୍ୱ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ପୁଣି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ରଥରେ ବିରାଜମାନ କରିଛି ସେଥିପାଇଁ ବାପଦାଦା ବୋଲି କହୁଛ । ଦାଦାଙ୍କୁ ତ' ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଦେଖୁଛ, ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖୁନାହିଁ । ଜାଣିଛ ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ସେ ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର ପତିତ- ପାବନ । ନିରାକାର ରାସ୍ତା କିପରି ବତାଇବେ ? ପ୍ରେରଣା ଦ୍ୱାରା ତ' କୌଣସି କାମ ହେବ ନାହିଁ । ଭଗବାନ ଆସୁଛନ୍ତି ଏକଥା କାହାକୁ ହେଲେ ଜଣାନାହିଁ । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଏଠାକୁ ଆସିଥିବେ ନା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏବେ ଆମକୁ ସେ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସି ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ପୂରା ନ ଚିହ୍ନିବା କାରଣରୁ, ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ନ ହେବା ଯୋଗୁଁ ୮-୧୦ ବର୍ଷ ପରେ ମଧ୍ୟ ଛାଡପତ୍ର ଦେଉଛନ୍ତି । ମାୟା ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ହିଁ ଅନ୍ଧ କରିଦେଉଛି । ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ପୁଣି ଛାଡ଼ି ଦେଲେ ପଦଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ମିଳିଛି ତେଣୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପରିଚୟ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ଋଷି-ମୁନି ଆଦି ସବୁ କିଛି ହେଲେ ଜାଣିନାହୁଁ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲ । ଏବେ ତୁମେ କହୁଛ ହଁ ଆମେ ଜାଣିଛୁ ତେଣୁ ଆସ୍ତିକ ହୋଇଗଲ । ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ । ସାରା ଦୁନିଆ ଏବଂ ତୁମେ ନିଜେ, ଏହି ପାଠପଢା ପୂର୍ବରୁ ନାସ୍ତିକ ଥିଲ । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଥିବାରୁ ତୁମେ କହୁଛ ଯେ ଆମକୁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ବାବା ବୁଝାଇ, ଆସ୍ତିକ କରାଇଛନ୍ତି । ଆମେ ରଚୟିତା ରଚନାର ଆଦି- ମଧ୍ୟ- ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିନଥିଲୁ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ରଚୟିତା, ବାବା ହିଁ ସଙ୍ଗମରେ ଆସି ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ମଧ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶପାଇଁ ଏହି ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ରହିଛି, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ, ସେ ସମୟରେ କୃଷ୍ଣ ଥିଲେ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ— ନିରାକାର ବାବା ଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ଦେଖିହେବ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ତ ଚିତ୍ର ଅଛି, ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ହେଉଛି । ଶିବଙ୍କୁ ତ ଦେଖି ହେବନାହିଁ । କୃଷ୍ଣ ହେଲେ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜକୁମାର । ସେହି ଚେହେରା ଆଉଥରେ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣ ମଧ୍ୟ କେବେ କିପରି ଆସିଥିଲେ, ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କଂସର ଜେଲ୍‌ରେ ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । କଂସ କ'ଣ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲା କି ? ଏହା କିପରି ହୋଇପାରିବ । କଂସ ଅସୁରକୁ କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ଆସୁରୀ ସଂପ୍ରଦାୟ । ପରସ୍ପରକୁ ମାରୁଛନ୍ତି କାଟୁଛନ୍ତି ।

ଦୈବୀ ଦୁନିଆ ଥିଲା, ଏକଥା ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ଈଶ୍ୱରୀୟ ଦୈବୀ ଦୁନିଆ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି— ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ । ଏବେ ତୁମେ ହେଲ ଈଶ୍ୱରୀୟ ପରିବାରର, ପୁଣି ସେଠାରେ ଦୈବୀ ପରିବାରର ହେବ । ଏବେ ତୁମକୁ ଈଶ୍ୱର ଯୋଗ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗର ଦେବୀ- ଦେବତା କରାଇବା ପାଇଁ । ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହି ସଙ୍ଗମ ଯୁଗକୁ କେହି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କୌଣସି ବି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏହି ପୁରୁଷୋ□ମ ଯୁଗର କଥା ବର୍ଣ୍ଣନା ନାହିଁ । ପୁରୁଷୋ□ମ ଯୁଗ ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁଠି ପୁରୁଷୋ□ମ ହେବାକୁ ପଡୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ପୁରୁଷୋ□ମ ଯୁଗ କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ସମୟରେ ତ' ମନୁଷ୍ୟ ମାନେ ପୁରୁଷୋ□ମ ନୁହଁନ୍ତି । ଏହାଙ୍କୁ ତ କନିଷ୍ଠ ତମୋପ୍ରଧାନ କୁହାଯିବ, ଏସବୁ କଥା ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ଆସୁରୀ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ଦୁନିଆ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି କୌଣସି ବାତାବରଣ ରହିବ ନାହିଁ । ତାହା ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ଦୁନିଆ ଥିଲା । ସେମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ରହିଛି । ବାସ୍ତବରେ ଏମାନେ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ଥିଲେ । ସେମାନେ ଭାରତର ରାଜା ଥିଲେ ଯାହାଙ୍କର ପୂଜା କରାଯାଉଛି । ପୂଜ୍ୟ ପବିତ୍ର ଥିଲେ, ଯିଏ ପୁଣି ପୂଜାରୀ ହୋଇଛନ୍ତି । ପୂଜାରୀ ଭକ୍ତି ମାର୍ଗକୁ, ପୂଜ୍ୟ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗକୁ କୁହାଯାଉଛି । ପୂଜ୍ୟରୁ ପୂଜାରୀ ପୂଜାରୀରୁ ପୁଣି ପୂଜ୍ୟ କିପରି ହେଉଛନ୍ତି ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ, ଏହି ଦୁନିଆରେ ଜଣେ ହେଲେ ପୂଜ୍ୟ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପୂଜ୍ୟ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଏବଂ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର ପୂଜ୍ୟ । ସମସ୍ତ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ତାଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ଏପରି ବାବାଙ୍କର ଜନ୍ମ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଗାନ କରାଯାଉଛି । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ରହିଛି ନା । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କିଛି ହେଲେ ଜଣାନାହିଁ ଯେ ତାଙ୍କର ଜନ୍ମ ଭାରତରେ ହେଉଛି, ଆଜିକାଲି ତ ଶିବଜୟନ୍ତୀକୁ ଛୁଟୀ ଦିନ ରୂପେ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କର, ନକର, ତୁମ ଇଛା, କାରଣ ଏହା ସରକାରୀ ଛୁଟୀ ଦିନ ନୁହେଁ । ଯିଏ ଶିବ ଜୟନ୍ତୀକୁ ପାଳନ୍ତି ନାହିଁ, ସେମାନେ ତ' ନିଜ ନିଜ କାମରେ ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି । ବହୁତ ଧର୍ମ ରହିଛି ନା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି କଥା ହୁଏ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଏହି ବାତାବରଣ ହିଁ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ନୂଆ ଦୁନିଆ, ସେଠାରେ ଏକ ଧର୍ମ ହିଁ ରହିବ ଏକଥା ଜଣାପଡ଼ିବ ନାହିଁ ଯେ ଆମ ପଛରେ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ରାଜ୍ୟ ହେବ । ଏଠାରେ ତୁମେ ସବୁ ଜାଣିଛ— ଏସବୁ ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମେଥିବ, ସେଠାରେ କେଉଁ ଅତୀତକୁ ମନେ ପକାଇବ ? ଅତୀତ ହେଉଛି କଳିଯୁଗ ତା'ର ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳ ଶୁଣିଲେ ଫାଇଦା କ'ଣ ।

ଏଠାରେ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ବସିଛୁ । ବାବା ଶିକ୍ଷକ ସହିତ ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି କରିବା ପାଇଁ । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ନେଇଯିବେ । ମନୁଷ୍ୟ ତ' ଦେହ ଅଭିମାନରେ ଆସି କହୁଛନ୍ତି, ସବୁ ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ । ଏକଥା ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମାମାନେ ତ ଚାଲିଯିବେ, ବାକି ଏହି ଶରୀର ମାଟିରେ ତିଆରି ହୋଇଛି, ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ବିନାଶ ହୋଇଯାଉଛି । ଆମେ ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନେବୁ । ଏହି ଦୁନିଆରେ ଏହା ଆମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ଏଠାରେ, ସମସ୍ତେ ପତିତ ଅଟନ୍ତି, ସର୍ବଦା ପବିତ୍ର ତ' କେହି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରତି ଜିନିଷ ସ□ପ୍ରଧାନ, ସ□, ରଜୋ, ତମୋ ହୋଇଥାଏ ନା ଲୋକେ ତ କହିଦେଉଛନ୍ତି ସବୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ହିଁ ରୂପ, ଈଶ୍ୱର ଖେଳ କରିବା ପାଇଁ ଅନେକ ରୂପ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି । ହିସାବ-କିତାବ କିଛି ହେଲେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ନାଁ ଯିଏ ଖେଳ କରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ବସି ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଖେଳରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଅଭିନୟ ଅଲଗା-ଅଲଗା ରହିଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ପୋଜିସନ୍ ଅଲଗା-ଅଲଗା, ଯିଏ ଯେପରି ଉପାଧିଧାରୀ ଥା'ନ୍ତି, ତାଙ୍କର ମହିମା ସେହିପରି ହୋଇଥାଏ ଏସବୁ କଥା ବାବା ସଙ୍ଗମରେ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗର ଅଭିନୟ ଚାଲିବ । ସେଠାରେ ଏହି ସବୁ କଥା ହେବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ଘୂରୁଛି । ତୁମର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କୁ କ'ଣ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଦିଆଯାଉଛି କି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସାକାର ଦୁନିଆର । ମୂଳ ବତନରେ କେବଳ ଆତ୍ମାମାନେ ରହୁଛନ୍ତି, ସୂକ୍ଷ୍ମବତନରେ

କିଛି ହେଲେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ, ଜୀବଜନ୍ତୁ, ପଶୁ, ପକ୍ଷୀ ଆଦି ସବୁ ଏହିଠାରେ ଅଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମୟୁର ଆଦି ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସେଠାରେ ମୟୁରର ପର ବାହାର କରି ପିନ୍ଧିବେ । ମୟୁରକୁ କ'ଣ ଦୁଃଖ ଦେବେ କି । ଏପରି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ମୟୂରଠାରୁ ଖସି ତଳେ ପଡିଯାଇଥିବା ପରକୁ ମୁକୁଟରେ ଲଗାଇବେ ନାଁ, ମୟୁର ମୁକୁଟ ଏହା ଏକ ସ୍ମାରକୀ ମାତ୍ର । ସେଠାରେ ସବୁ ସୁନ୍ଦର ଜିନିଷ ରହିବ । କୌଣସି ଖରାପ ଜିନିଷର ଚିହ୍ନ- ବର୍ଣ୍ଣ ରହିବ ନାହିଁ । ଏପରି କୌଣସି ଜିନିଷ ରହିବ ନାହିଁ ଯାହାକୁ ଦେଖି ଘୃଣା ଲାଗିବ, ଏଠାରେ ତ' ଘୃଣା ଆସୁଛି ନା । ସେଠାରେ ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖ ହେବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗ କେତେ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ ହେବ । ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ସ୍ୱର୍ଗ, ହେଭେନ୍, ନୂଆ ଦୁନିଆ । ଏଠାରେ ତ' ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଦେଖ ବର୍ଷା ଯୋଗୁଁ କେତେ ଘର ଭୁଷୁଡି ଯାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟ ମରିଯାଉଛନ୍ତି । ଭୂମିକମ୍ପ ହେଲେ ସବୁ ଦବିଯାଇ ମରିଯିବେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହୁତ କମ୍ ରହିବେ ପରେ ପୁଣି ବୃଦ୍ଧି ହେବ । ପ୍ରଥମେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ରହିବେ । ଦୁନିଆ ୨୫ ପ୍ରତିଶତ ପୁରୁଣା ହେବା ପରେ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ଆସିବେ । ସତ୍ୟଯୁଗ ୧୨୫୦ ବର୍ଷ ଅଟେ, ତାହା ହେଉଛି ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ ନୂଆ ଦୁନିଆ । ଯେଉଁଠି ଦେବୀ ଦେବତାମାନେ ରାଜ୍ୟ କରିବେ । ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବି ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଏକଥାକୁ ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ରାଜଧାନୀ ତ ନିଶ୍ଚିତ ସ୍ଥାପନ ହେବ । ଏଥିରେ ନିରୁତ୍ସାହିତ ହେବା ଅନୁଚିତ୍ । ସବୁ କିଛି ପୁରୁଷାର୍ଥର କଥା । ବାବା ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସମାନ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ନିଜ ପାଇଁ ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ସ୍ୱର୍ଗର ବାଦଶାହୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛ । ନିଜକୁ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ ଆମେ କ'ଣ ହେବୁ ? ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଏହି ପୁରୁଷୋ□ମ ଯୁଗରେ ସ୍ୱର୍ଗର ଦେବୀ- ଦେବତା ହେବାର ପାଠ ପଢି ନିଜକୁ ଯୋଗ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ପୁରୁଷାର୍ଥରେ କେବେ ବି ନିରାଶ ହେବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଏହି ବେହଦର ଖେଳରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିନେତାଙ୍କର ପାର୍ଟ ଏବଂ ପୋଜିସନ୍ ଅଲଗା ଅଲଗା ଅଟେ, ଯାହାର ଯେପରି ପୋଜିସନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପଦ ରହିଛି ତାଙ୍କୁ ସେହିପରି ସମ୍ମାନ ମିଳୁଛି, ଏହିସବୁ ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝି ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳକୁ ସ୍ମରଣ କରି ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବରଦାନ:- ଶ୍ରୀମତ ସହିତ ମନମତ ଏବଂ ଜନମତର ମିଶ୍ରଣକୁ ସମାପ୍ତ କରି ସଚ୍ଚା ସ୍ୱକଲ୍ୟାଣୀ ହୁଅ ।

ବାବା ନିଜର ସମସ୍ତ ସମ୍ପ□ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱକଲ୍ୟାଣ ଏବଂ ବିଶ୍ୱକଲ୍ୟାଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଦେଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡିକୁ ବ୍ୟର୍ଥରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବା, ଅକଲ୍ୟାଣ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବା, ଶ୍ରୀମତରେ ମନମତ ଏବଂ ଜନମତର ମିଶ୍ରଣ କରିବା— ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ସମ୍ପ□ିର ଅସତ୍ ଉପଯୋଗ । ବ□ମାନ ଏହି ପ୍ରକାରର ଅସତ୍ ଉପଯୋଗ ଏବଂ ମିଶ୍ରଣକୁ ସମାପ୍ତ କରି ରୁହାନିୟତ ଏବଂ ରହମ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମିକଭାବ ଏବଂ ଦୟାଭାବକୁ ଧାରଣ କର । ନିଜ ଉପରେ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ଦୟାଶୀଳ ହୋଇ ସ୍ୱକଲ୍ୟାଣୀ ହୁଅ । ସ୍ୱକୁ ଦେଖ, ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖ କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଖ ନାହିଁ ।

**ସ୍ଲୋଗାନ:- ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ଅବସ୍ଥାରେ ସେହିମାନେ ରହିପାରିବେ
ଯେଉଁମାନେ କେଉଁଆଡେ ବି ଆକର୍ଷିତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ ।**